

KROEGENTOCHTEN

Mooi, hoe die opbrandt, wegtrekt.
Vergeten wordt, weggelegd.
De verspilde adem
brandt de veroverde uren op.
Waarbij verzonnen woorden
echoën door deze ontruimde oorden.
Wij uitzonderlingen,
verdrinken in de scherven,
van het breekbare gemoed.
In onze “zware levens”-verhalen
en bijkomstige tranen.

We zoeken elkaars tederheid,
of welbedoelde leugens.
Onder de klanken van ons steunen,
om een verdriet
waar men zichzelf van voorziet.

Mooi, de lippen hoopvol bewogen.

Het geneuzel en gezeik

moeiteloos opgezogen.

Uitgesproken, thuis aan de bar,

die alleen voor ons, vanavond

van de realiteit is afgesloten.

Verdwaald in de morgen,

gezocht door de waak.

Ontsnapt aan de verlossing,

de illusies van gouden slaap.

Door de huivering van het ongezegde,

de verstomming van bittere taal,

blijft dit galmen

voor de slapenden onvertaald.

Alleen voor ons

in de verwezenlijke limbo hier

is de gravure tijdelijk ongeëtsd.

Is het groenere gras van onze dorst,

die levens onbeleefd,

nog niet ontzegd.

Met je rol verwaterd,
opgeslokt in het maakbare.
In die verdrinkingszee,
dreven de non-ficties
die spiegelingen geven,
ook mee.

Je had de mirage willen laten rusten.
Zo had je jezelf nog even kunnen laten laven,
in je onbevangen lusten.
Maar we weten het beter te spreken,
ons naar de wrange onthulling te begeven,
dan als onhoudbare personages te leven.